

PANASZOK

Fehér Kálmán

HUSZNEGYEDIK PANASZ

Varroda.

Naponta arra járunk és elfordítjuk fejünket,
ahogy a nagy kirakatokban szemelgetnek az asszonyok,
és a lányok igazgatják a kelmét,
majd a gép jelére egyszerre
kék harkálycsőrükkel rákopognak.

Megfutamít ez a kinti csönd,
és ez a szemérmetlen hideg kitárulkozása:
már görnyedt kis bensejűkben szaporodik a vér,
és darabokra hullik visszeres lábaikhoz.
Már a képzet is dimenzióba zárt,
és megfutamít a fejünk.

Varroda.

A fejünk nyitott persely.

HUSZONKETTEDIK PANASZ

Nap nap után nekiszaladunk
a sarki önkiszolgálónak,
amit becsben tartanak
és akár a ruhátlan testhez,
itt mindenhez úgy nyúlnak az emberek.

Nap nap után nekiszaladunk,
mintha vége se lenne.

Később akár a tengerész, ha partot ér
és ingadozni kezd,
széjjelmézünk:
A szentit, az alkalom a remény!
Ez már a zsebünkbe se fér.

HUSZONHARMADIK PANASZ

Mindennap hangosabban kínálta az újságot,
még a híreket is kikiabálta, elejétől végig.
A hírek is nála voltak a legtragikusabbak, olyanok,
hogy sorba álltak értük az emberek, késő estig.
Mindennap hangosabban kínálta az újságot,
már szinte rikácsolt,
és végül valaki megvette őt is.

HUSZONNEGYEDIK PANASZ

A pincér reggelente csak az egyik szemére vak.
Hattyú-kezeiben forgatja fejét,
és úgy tesz, mint aki tudja,
hogy sokáig éi.

HUSZONÖTÖDIK PANASZ

Szánk vermébe szót adj
Parlagra ami mindent kilök
Szemünkbe ami mindent bele öl
Hogy ránk szabaduljon a világ

Vétkeinknek tört adj
Vackunkra alázd
Hogy lázzal éltesd tovább
Ha már szólni mertünk

Törvényekbe tiporj
Fagyaszd be a vérünk
Ez legyen a részünk
Ha másért is folyt és serkent

Kezünkkel vélekedj
Ha föl kínáljuk borban
Míg esünk-kelünk a porban
Ehhez is más segítsen

Ellenségnek szót adj
Varangyot a szánkba
Hogy köphessük A Tájra
Ahányszor születünk

HUSZONHATODIK PANASZ

Nem ringat már hiszékenységünk
Színes újszülötteket,
Amit glóriák alá kellene szedni.

A zsibongás sem sűrűbb a kiáltások után
Mert élni kell akkor is ha nem tudnánk
A fölkelés után mihez kezdeni.

Az embert rándító zúgás elveszett,
Nem jár körötte csak a szürkület,
S imába sem innen kezdenek már régen.

És ha még néha meg-megátalkodnak,
Már régen nem azok, kiknek a bőre valamikor aszott volt,
Mert zsírpárnáik után a fejük is akolba való.

Amikor kétszer vedlettek kígyóbőrt
Nyilvánosan saját törvényeik előtt,
Tudták, hogy pácolt ismeretük könyörgés és ürügy.

Rájuk pazaroltunk mi is már minden jelzöt,
S hősködve kézről kézreadtuk;
Ápoltuk és jelvényes fejükön kinőttünk mint kos.

Nem menekülhetünk már mi sem, akárcsak barátaink,
Összehúzódnak egymás öröme, hogy egyszerre
Süllyedjünk e világ fenekére.

HUSZONHETEDIK PANASZ

Az út két domb közé visz,
Az út két zöld dombhát;
Mennek rajta az emberek,
Az emberek mind csak fény-erek.

A ruhájuk rágott lepkeszárny,
Arcukról lesír a magány,
S amint lerázzák magukról
Szögletes lejtéssel körül táncolják.

Öregségük csak szögletesség,
Akár a papíron fekvő néger:
Azért néger, mert több vonalból áll —
Végül megszokják egymást.

Mielőtt a lelkük elszáll,
Az úton meglátjuk egymást;
Ettől áll a hajunk égnek,
S közben a hímporuk ránkszorják.

Nem igaz, hogy megvédenek az útmenti fák!
A lombjukba csillag fagy,
Míg a lóherénk fonnyad:
Ránk ereszti az egek minden árnyát.

Az út két domb közé visz,
Az út két zöld dombhát;
Mennek rajta az emberek,
Az emberek mind csak fény-erek.

HUSZONNYOLCADIK PANASZ

Szebb sorsot szánt a virágnak
S a tövénél levágta

HUSZONKILENCEDIK PANASZ

Kint dohog egy mozdony,
A füstje majd csak holnap lesz kék,
Hogy varrat legyen
Mint emberen a Törvény.

Ez az ember gyöngyös körszegélye.
Hős! közelébe ne merj menni,
Vagy szívkosár védjen,
Mert yahoo követ és a kését Gulliver feni.

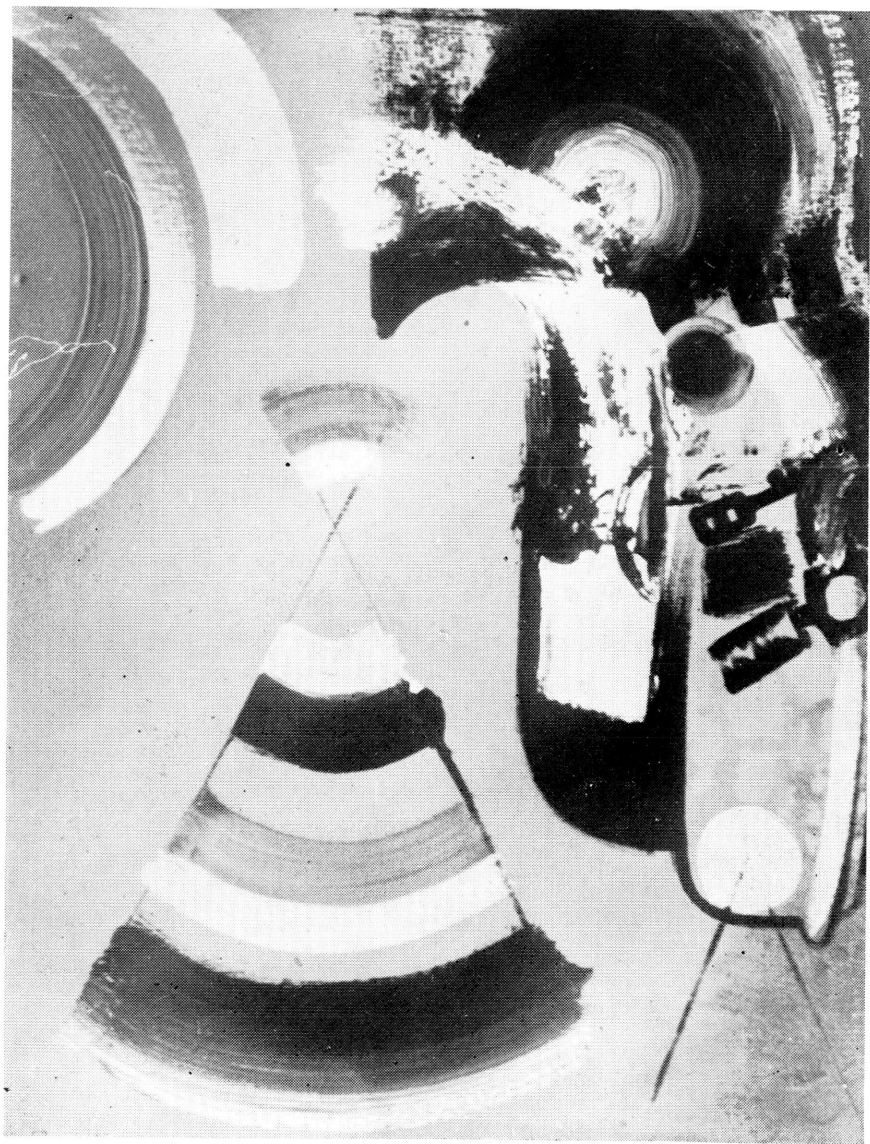
Karám ez: görcseit kidobja
Már az anyák ölébe,
Gyökerét ereszti éppen az útjába,
Rideg penge-élre.

Nem tudja, hogy kit bántson,
Míg emberi alakot nem ölt,
Ám ekkor már öngyilkos jelölt
Hogy lehet, hogy lehet közömbös itt a bölcs?

HARMINCADIK PANASZ

Eljutunk-e önmagunkhoz?
Vagy már fölösleges a sietség,
Ha nincsen se kint, se bent irgalom,
És csak esszük,
Már a húsunk leesszük,
Mint a kukac, míg elér a maghoz?

Megállunk néha, mint a mozdulat,
Amiről levettük a szemünk,
S örökre veszni hagyunk:
Aláhullani,

ÁCS JOZSEF

Mint megrekedt orgonahangok a vitrázson.
Csak ámulunk, hogy
Szenteknek is szemetszúrunk.

Lógunk is egy kicsit,
Mindenkinek ez a kora.
És lovat adnak alánk temetéskor.

Vigasztaló:

Fejem és fenekem, ó!
Ne vegyétek zokon:
Nem a súlyom az oka,
Amiért lepottyanak.

HARMINCEGYEDIK PANASZ

Leveleid iassan mind pirosak —
A gyümölcsöd elhagyott.
Öröme lettél szélnek, fagynak —
Átkozod, aki elásott.

Csak reményed mélye fehér —
Színedtől megfosztva állsz,
Áldozatot mutatsz az áldozatért —
Gyökered közt van a világ.